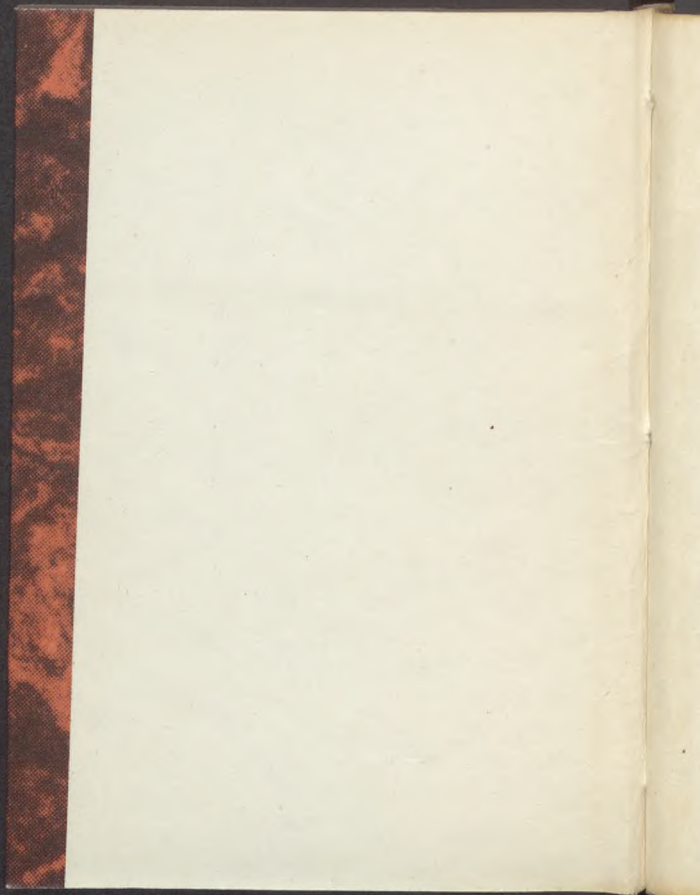
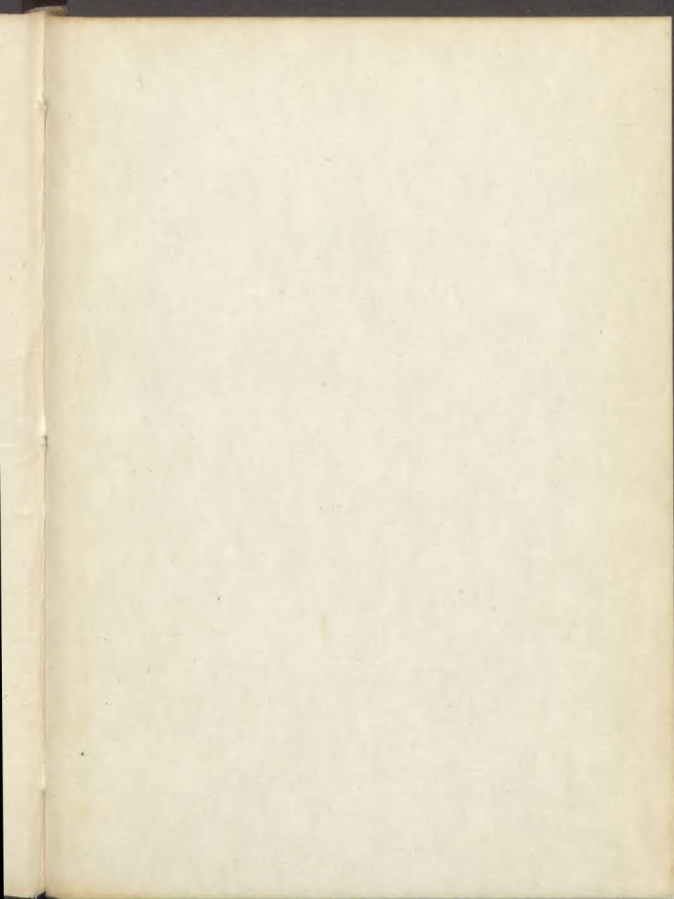
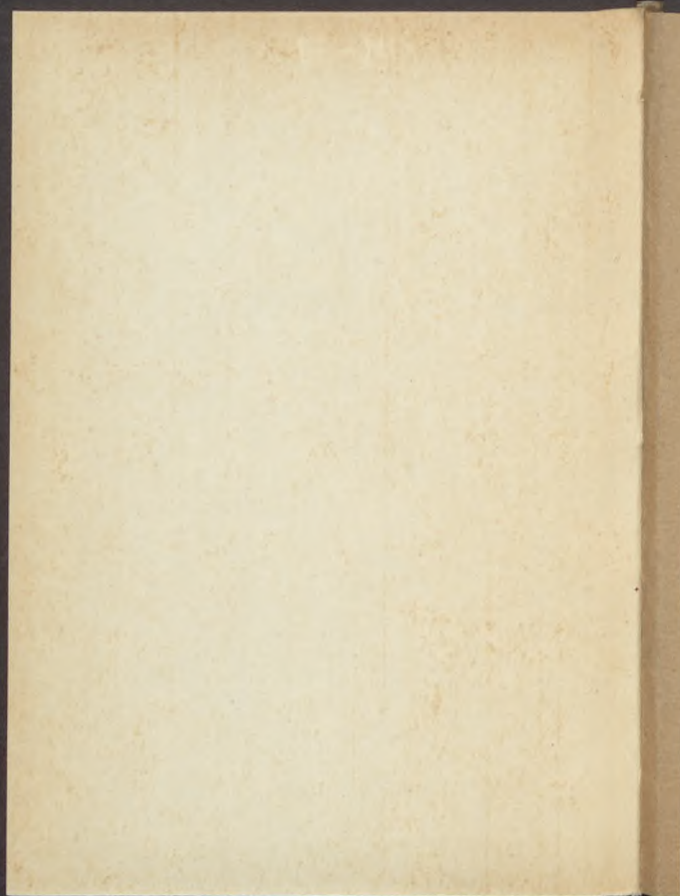

14.218

~~119-~~
139

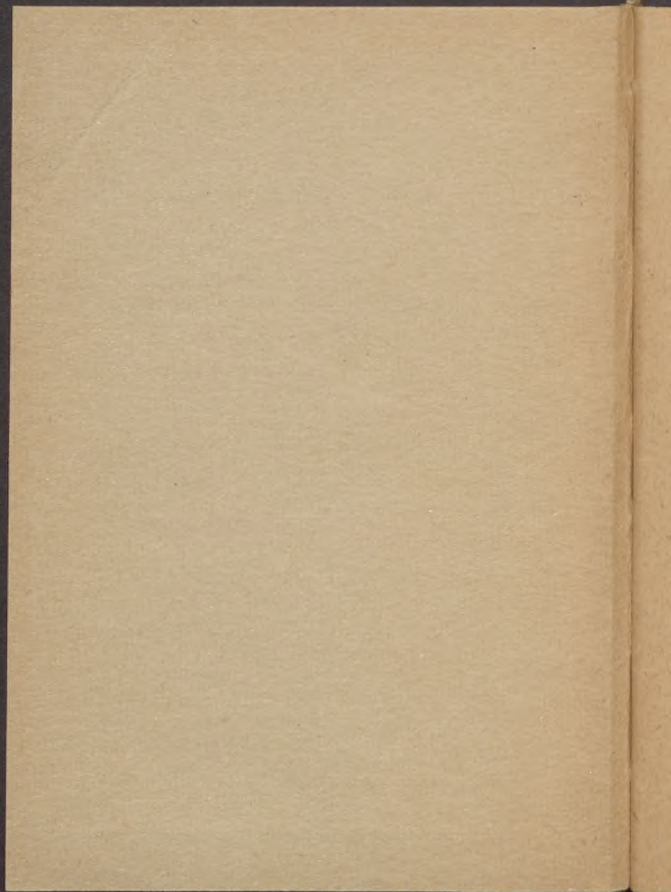
14218/114-39

AZ ÚR AZ ÉN VÍGASZTALÓM

NYÁRY PÁL

bc

AZ ÚR AZ ÉN VIGASZTALÓM

ELMÉLKEDÉSEK ÉS IMÁK SZENVEDŐ
ÉS SZOMORKODÓ KERESZTYÉNEK
SZÁMÁRA

IRTA:
NYÁRY PÁL

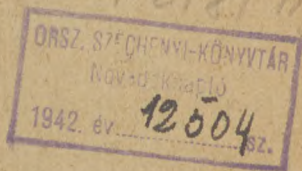
tb. esperes,
pécsi református lelkipásztor

VI. kiadás.

26—30.000.

BUDAPEST, 1942.
REFORMÁTUS TRAKTÁTUS VÁLLALAT
KIADÁSA

bc

Református Traktátus Sorozat 119-139. sz.

Felelős kiadó: Virágh Sándor.
15-245-42 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII,
Gyulai Pál u. 9. — Felelős: Horváth János.

1. Az Úr az én vigasztalóm.

Én, én vagyok megvigasztalótok!
Ésaiás 51 : 12.

A szomorúság éppen úgy hozzátartozik életünk rendjéhez, mint az öröm. Mivel nem ismerjük a szomorúságok áldásait, rendszerint menekülünk előlük. Mi mindig kacagni szeretnénk és örvendezni szívünk mélyéből, mert fájdalomiszonyban szenvedünk. Állandóan napsugaras ég alá vágyunk; a felhőket nem kívánjuk, borult ég alatt nyomott a kedélyünk, a szomorúságot keresztnek nevezzük és minden áron ki akarunk bujni annak hordozása alól. Nem tudjuk, hogy mit kívánunk,

mert Isten a fájdalom völgyébe rejti el számunkra készített legnagyobb áldásait. Hű szívének, szeretete gyengédségének imádatra méltó jeleit szenvedő, bánatos gyermekeinek tudja megmutatni: „Én, én vagyok megvigasztalótok!”

A bánat nagy vonzóerő, mellyel Isten szívére ölel a kegyelem. A fájdalom a kalauz, mely által az Úr haza vezet. A szenvedés az önismertet iskolája: olyan tükör, melyben nemcsak a magunk képét látjuk meg, hanem Isten arcának kegyelmes vonásait is.

Jól írja tehát Jakab apostol, mikor ezt mondja: „Teljes örömmel tartásátok, atyámfiak, mikor különféle kísértésbe estek...” (1 : 2.) Mert kísértés a szomorúság; ki tudunk-e tartani bizalommal Isten szeretetével szemben? A kísértő az elhagyatottság gondolatait akarja megerősíteni bennünk, pedig a szomorúság csak arra nyit alkalmat,

hogy a vigasztaló Isten ölelő karjai közé boruljunk.

Te is, testvér, akármilyen fájdalom nehezedjék is szívedre, keresd bizalommal a téged szerető Isten vigasztalását. Ő nem küld sehová, mint ahogy a világban tapasztaljuk nagyon sokszor: jobbra vagy balra tanácsolnak azok, kik nem akarnak velünk szóba állani, — a hűséges Isten azonban kitárja felénk karjait és ezt mondja bátorítólag: „Én, én vagyok megvigasztalótok!...”

Borulj hát bizalommal a te vigasztaló Istened elé: *Áldott légy örökkévaló Isten, édes jó Atyám a Jézus Krisztusban, hogy bizalommal borulhatok Eléd, kitárva Előtted megterhelt szívem bánatát. Te jobban ismered az én ügyemet, mint én magam, merő én a dolgoknak csak egyik oldalát látom és homályosak az én szemeim... De a Te isteni mindentudásod előtt teljes világosságban áll ügyemnek minden rész-*

lete. Adj kegyelmet, hogy gyermeki bizalommal csakugyan át tudjam adni Néked lelkem minden terhét. Vedd át jó Atyám és add meg nekem várva-várt atyai vigasztalásodat, hogy boldog örömmel adhasak hálát szabadításodért, mellyel felelni fogsz — ingyen kegyelmedből — bízó szívem esedezéseire. Hallgass meg engem, édes Atyám, a Te egyszülött Fiadnak, az én Krisztusomnak ingyen kegyelméért, Ámen.

2. Uram, akit szeretsz, beteg!

János 11 : 3.

Lázár betegségét e szavakkal adták tudtára Jézusnak a szerető nővérek: „Uram, ímé, akit szeretsz, beteg.“

Jó annak, aki tudja, hogy minden bajban az Úr az első segítség. Betegségben és bármi más okozta szenvedésben Őt keresse első sóha-

junk, akire tekintve minden szenvedő elmondhatja: „Uram, akit szeretsz, beteg!”

Szenvedő testvérem, tedd a szívedre kezedet és mondd ezt teljes bizalommal: „Az Úr szeret engem!” A bizonyosságok világában jár, aki így szól. Honnét tudom?! Meg van írva! (V. Mózes 33 : 3; Jerém. 31 : 3; I. János 4 : 8—9; János 3 : 16; János 15 : 9.) Isten szeretet! Szeretete kiterjed mindenekre, tehát énreám is. Lehetek magamra hagyott nyomorult, lehetek üldözött, megvetett az emberek részéről, de Isten szeret engem. Szeret bűneim dacára, tökéletlenségem dacára is... Csak arra van szükségem, hogy kitárjam lelkem ajtait, ablakait az örök Szeretet előtt. Jőjjenek elő a magam útainak égi napsugarat nélkülöző homályából. Betegségem a meghívó levél. Vár az örök Szeretet, hogy rátaláljak és karjaiba zárhasson. Szólni akar hozzám, azért ki-

von egy időre életem megszokott dolgaiból.

Uram, akit szeretsz, beteg. Így kiáltok Hozzád, mennyei szent édes Atyám az Úr Jézus Krisztusban. Tekints kegyelmesen reám, hogy a szenvedés, mit reám bocsátottál, áldott alkalom lehessen, engem is szerető, atyai szíved üzenetének tudtomra adására. Légy irgalmas hozzám, édes Atyám, ne terhelj feletébb! Beteg testemnek és beteg lelkemnek Te légy orvosa, a Krisztus érdemeért, Ámen.

3. Az égi Orvos.

En vagyok az Úr, a te gyógyítód!

I. Mózes 15 : 26.

A nagy főorvos, ki nem tévedhet, aki ismer engem, tudja betegségem okát, mibenlétét és kimenetelét. Ő tud segíteni! A csodák Istene Ő, aki segítő kegyelmének imádatra méltó jeleit megszámlálhatatlanul mutatta meg minden időben és nyilvánvalóvá

tette, hogy Neki senki sem reménytelen. Halálnak szélén, válságos helyzetben egyetlen szavára csodálatosan mindig győzött és győz az élet a halál felett. A bélpoklos megtisztult (Máté 8 : 1—4), a vak visszanyerte szemevilágát (Márk 10 : 46—52), a sánta lábpraállt (Csel. 3 : 1—10), a süket hallóvá lett (Márk 7 : 31—37), a 38 éves beteg, a gutaütött felvették nyoszolyájukat, elállt a megpróbált nő vérének folyása (Márk 5 : 25—34). Jairus leánya, a naini özvegy fia és Lázár feltámadott. Ez az égi Orvos az én Orvosom is, bizalommal várom segédelmét.

Uram, hálát adok Neked, hogy nyugodt szívvel bízhatom Reád magamat. Te vagy a legfőbb orvos, Te tudsz segíteni. Még ha nem is volna számomra emberi segítség. Te hatalmas vagy arra, hogy beteg gyermekeden könnyörülj! Bizalommal tárom eléd nyomorúságomat, légy ke-

gyelmes és felelj esdeklő fohászaim-ra! Mindenek felett azért esedezem, hogy beteg lelkemnek légy Főorvosa. Ha benned megpihenhet zaklatott lelkem, ha belemélyedhetek szerelmed titkaiba, boldogan vallom a nagy apostollal: Sem élet, sem halál el nem szakíthatnak engem az Isten szerelmétől, mely van a mi Urunkban, a Jézus Krisztusban, Ámen.

4. Akarsz-e meggyógyulni?

János 5 : 6.

Ezt kérdezte az Úr a 38 éve sínylődő betegtől. Nem hangzik-e különösen ez a kérdés? Melyik beteg ne szeretne meggyógyulni? És mégis, akármilyen hihetetlenül hangozzék is, vannak betegek, kik nem akarnak meggyógyulni. Elfásult a szívük a szenvedésben. Egy vágyuk van: meghalni. Az Úr Jézus kérdése napvilágra hozza, mi lakik a szív-

ben? Az élet akarata-e, vagy a halni-vágyás lemondása? A betegen akar segíteni a kérdés felvetésével és többet akar adni, mint amennyit a beteg vár. Mert mit vár rendszerint a beteg? Fájdalmai elmúlását. A fájdalommentesség nem mindig jelent egészséget. Azután meg a gyógyulás is több, mint a test egészségének helyreállítása. A gyógyulás jézusi értelme az Istennel való egybekötődés. Az istennélküliség a legnagyobb betegség. Akarsz-e meggyógyulni? E kérdés azt jelenti: Akarsz-e Istennel összeköttetésbe lépni? Az Istennel való közösség, ez a meggyógyulás útja és lehetősége. Ez akkor is igaz, ha a test nem is gyógyul meg többé. Aki az Úrral közösségben él, az gyógyultan néz szembe még a halállal is. Mitől féljen, aki megbékélt Istennel a Jézus vére által? Hiszen égi Urától nem-hogy elválasztaná, — sőt, vele még szorosabban egyesíti a halál.

Ezt a gyógyulást add nekem Uram, hadd tudjak szinte szívvel ezért könnyörögni mindenekelőtt. Beteg testem gyógyulásáért is hittel esedezem, de add, hogy Benned való meggyógyulásom legyen könnyörgésem legfőbb tárgya. Ilyen értelemben szeretnék meggyógyulni jó Atyám és ha e törekeny porsátor-nak szántál még kegyelmi időt, könnyörgöm szent Felségednek, építsd meg ezt is, míg jónak látod, hogy a földi lét útain zarándokoljak. Hadd legyek addig is, míg égi hazámba érhetek a Te gyógyító hatalmadnak és kegyelmednek áldott hirdetője, a Jézus Krisztus által, Ámen.

5. Fájdalmak között.

Betegségeinket Ő viselte és fájdalmainkat hordozta... És. 53 : 4.

Századokkal előbb úgy látta már előre a próféta az eljövendő Messiást, mint a fájdalmak emberét. A szenvedő Krisztusról jövendőlt

Ésaiás 600 évvel a Mester eljöve-
 tele előtt. Jövendölésében azonban
 nemcsak az a csodálatos, hogy előre
 látta a Jézus szenvedéseit, hanem
 még csodálatosabb annak meglátása,
 hogy a Messiás a mi betegségeink és
 fájdalmaink hordozója lesz. Ilyen
 Megváltót adott nekünk az Isten,
 aki átélte minden szenvedésünket,
 hogy így lehessen könnyörülő Fő-
 papunkká, akihez bizalommal folya-
 modhatunk minden mi fájdalmaink
 között. A legnagyobb szenvedésben
 is vigasztal annak meggondolása,
 hogy az én Uram mennyivel súlyo-
 sabb keresztet hordozott, mint
 amekkora énreám nehezül. Ő ártat-
 lanul égett a szenvedés tüzében, én
 méltán! Ő égtől-földtől elhagyatva
 gyötrődött a kereszten, mellettem
 itt van Ő, az én hű Orvosom, —
 látja minden szenvedésemet, hallja
 minden sóhajomat ...

Úr Jézus Krisztusom, a fájdalmak

tekintetemet. Te átéltél mindent abból, ami emberre nehezülhet, mert hasonlónak lettél hozzánk, bűnösökhöz, a bűnt kivéve, amely Téged be nem szennyezhetett. Vigasztalj engem szenvedéseim között. Adj hosszútűrő szívet, béketelt lelket, hogy lelkemnek örök javát munkálhasd fájdalmaim által. Várlak, óh örök Szeretet, könnyörülj rajtam, a Te gondolataid és isteni jóakaratom szerint, Ámen.

6. Álmatlan éjszakák.

Nem szunnyad el a te Őrizöd.
Zsolt. 121 : 3.

Az álom egyike az Úr drága kegyelmi ajándékainak. A jóltevő álom olyan, mint az ég angyala: felüdülést hoz tesnek, léleknek egyaránt. Próbáltatása az, ha elmarad e jóltevő álom és ébren kell átvirrasztani a pihenésre rendelt éjszakát. Vegyük az Úr kezéből az álmatlan éjszakát is. Ahelyett, hogy nyugtalanul

hánykódnál ágyadon, tedd le magad hit által az Ő áldott karjaiba. Hiszen ha mindenki alszik is a házbán, Ő melletted virraszt: „Íme, nem szunnyad el a te őriződ!...” Ez a csendes megadás, amellyel magadat az álmatlansággal fenyegető éjszakára is az Úrnak átadod, akárhányszor olyan mély békességgel tölt el, hogy a nem várt álom észrevétlenül lezárja pilláidat. És ha úgy kellene megvirradnod, hogy a jóltevő álom egészen elmaradna, — az a tudat, hogy az Úr veled virraszt és ágyad felett őrködik, gazdag vigasztalással fogja eltölteni Benne hívő szívedet.

Atyám, az est leszállt, — fáradt testem álomra vágyik, de úgy érzem, nem akar pilláimra szállni a pihenést ígérő csendes álom. Hozzád könyörgök Istenem, küldd a jóltevő álmot hozzám, mint szelíd angyalodat. Te hatalmas vagy arra, hogy elaltass engemet, hadd hajtom fá-

radt fejemet a Te kebledre és hadd pihenek áldott karjaid között, miként gyermek édesanyja ölén. Hála, hogy Te virrasztasz felettem. Átadom neked minden gondolatomat, Jézusom vére fedezze el minden bűnömöt. Így pihenek csendesesen a Te kebleden Uram és áldalak, hogy szereteted enyém akkor is, ha bölcs tetszésedből nem alszom is ez éjszakában. Hadd áldom fentvirrasztva is a Te háromszor szent nevedet, Ámen.

7. Elhagyott engem az Úr!

Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izráel: Elrejtetett az én útam az Úrtól és ügyemmel nem gondol Istenem? Ésaiás 40 : 27—31.

Súlyos megpróbáltatásnak rendszerint megvan az a kísértése, hogy a szenvedő lelkébe besurran ez a nem Istentől jövő gondolat: Elhagyott engem az Úr! Olyanforma mondás ez, mint amikor felhős égyötrelmei között Redád emelem hívó

boltozatra tekintve, ezt mondja valaki: Nincsen ott a nap az égen! A nap ott van, de fényét eltakarják előlük a terhes fellegek. Nem a nap bujt el a fellegek fölé, hanem ezek gomolyognak ott a nap előtt és ezek akadályozzák, hogy rám süssön bízató fénysugárival.

Egy pillanatra se adj hitelt, atyámfia, annak a sötét gondolatnak, hogy elhagyott az Úr. Annak, hogy vígasztaló jelenlétét nem érzed, az oka benned van és nem Őbenne!

Keressük meg az okát, szenvedő atyámfia, hogy miért szakadt reád képzelt elhagyatottságod érzése? Talán úgy gondolkozol, hogy a betegség büntetés. De hiszen megvan írva: „*Akit szeret az Úr, megdorgálja!*“ Olvasd csak el a Zsidókhoz írott levél 12. részének 1—12. verseit. Isten szeretetének postája a betegség, mely által gondolkodásra késztet az Örök Szeretet olyan kér-

dések felett, melyekkel az élet nap-sugaras útain nem érek rá foglalkozni: Ki vagyok én? Milyen az én hitem? Milyen az Úr iránti bizalmam és szeretetem? Méltó vagyok-e Isten szeretetére? — És így tovább. A betegséget az Úr saját méltatlan voltom felismerésére akarja sokszor felhasználni. Vajjon nem kell-e megállítania, életem eddigi irányát látva, hogy a hozzávivő útra vezessen? Elhagyott az Úr? Nem megfordítva igaz-e a kérdés: Elhagytam én az Urat? — És most rámszakad a nélküle folytatott élet vígasztalansága. A segítség közel van hozzám: Oda kell fordulnom a jelenvaló szent Istenhez alázattal és hittel és megragadnom azt a kezet, mely egy pillanatra sem engedett el. És tapasztalni fogom Igéje igazságát: „Akik az Úrban bíznak, azoknak erejük megújul.” (Ézsaiás 40 : 31.)

Bocsáss meg nékem, Istenem, bűnös gyermekednek. Bocsáss meg hi-

tetlenségemért, méltatlan gondolatimért, zúgolódó szavaimért, melyekkel megszomorítottam, Atyám, felségedet. Közel vagy Te a Benned hívőkhöz, közel vagy Te énhozzám is, Uram. Hitetlenségem felhői takarnak el előlem. Nyomorúságomból folyólag támadnak elcsüggesztő érzéseim. Hinni akarok Benned. Légy segítségül az én hitetlenségemnek. Szenvedéseim legyenek a Te áldott eszközeid, melyek által az igazi alázatosság útjára vezetsz és meglássam, hogy nincs bennem semmi jó sem. (Róma 7 : 18—25.) Nincs érdmem, csak bűneim vannak, melyek ellenem kiáltanak. Csak a kegyelem tart meg engem Előtted, Istenem. Hadd legyek tisztán csak a Te kegyelmedre támaszkodó gyermeked, az Úr Jézus által, Ámen.

8. A holnap réme.

Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől: mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja. Máté 6:34.

Az Úr e szavakkal azokat bátorította meg, akik a mának gondjait letették az Ő kezébe. Krisztus tanítványainak vigasztalásuk ez az Ige.

Bánt a holnap? Bizony, néha még a következő óra terhét is nehéz elhordoznunk. Néha roskasztó súlya van minden percnél. Mit tegyünk? Helyezzük magunkat hit által Jézus karjaiba. Itt vagyunk egyedül biztonságban. Az Úr gondoskodó szeretetét énekli a hívő lélek e szavakban:

„Biztos menhelyet készített,
Erős megvédő várt,
A Jézus oldala mellett
Többé semmi sem árt...”

Ne aggodalmaskodjatok a holnap

felől! Az mondja ezt, Ki tegnap, ma és örökre — tehát holnap is — ugyanaz. Az Ő hűsége és kegyelme őrzött eddig is. Nem mi tartottuk meg magunkat. És ha ma virraszt felettünk és vigyáz reánk, nem ér véget szerető gondoskodása holnap sem. Kell-e félnem, szabad-e félnem, ha az övé vagyok? És ha még nem volnál az övé, — ha úgy érzed, hogy életedet még nem adtad át Neki, — miért várnál csak egy percig is az-
 zal, hogy lábaihoz borulj a jelen-
 való Úrnak és életedet, gondjaidat, félelmeidet átadjad Neki, aki jogot szerzett ahhoz, a keresztfán kicsorgott, téged is megvásárló, drága vérével? ... Miért ne tapasztalnád te is: „Bizton a Jézus kebelén, elszáll a bű, a baj, Bizton a Sátán ellen Sebé véd, betakar, Enyhül a bánat terhe, A kétely megszűnik, Szívedbe száll enyhület S apadnak könnyűid.“

*Mennyei Atyám, hadd köszönöm
 meg Néked az én Megváltóm nevé-*

ben, ezt az édes vigasztalást, mit félelmes szívemnek adtál. Hadd rejtőzzem el, óh szent Isten, a te szárnyaid árnyékában. (Zsolt. 91 : 1—16.) Hadd találjam meg nyugvó helyemet a Te szíveden, hogy percről-percre ott tudhassam magamat, minden gonosztól megőrző hűséged oltalmában s a félelmek helyett boldog reménységgel várjam a holnapot is, tudván, hogy a Tiedet a Te szerelmedtől semmiféle hatalom el nem szakíthatja, Ámen.

9. Van-e haszna az imádságnak?

Igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése. Jakab 5 : 16.

Az imádságról sokan azt hiszik, hogy az olyan mennyei megrendelőlevél, amelyre ráírjuk a magunk kívánságait és az égi postára adjuk, hogy mielőbb megjőjjön a válasz. Hát persze, hogy csalódnak, akik így gondolkoznak! Az imádság mindenekfelett az isteni akarat kere-

sése, hogy lelkünk eggyé olvadhas-
son azzal a tökéletes isteni akarat-
tal, mely legjobb a mi számunkra
és boldogan mondhassuk: Ne az én
akaratom legyen meg, hanem a
Tied!

Igen hasznos az igaznak buzgó-
ságos könyörgése. Bűnös életemnek
először meg kell igazulnia, hogy
imádságom hasznos lehessen! Mi a
megigazulás? Nem egyéb, mint
összhangrajutás az Istennel. Jézus
Krisztus hozza szívemet összhangba
az Atyával. Át kell adnom magamat
Jézusnak, hogy az Ő vére fedezzen
be engem, az Ő elégtétele legyen
életem alapja és az Ő lelke vezes-
sen engem! Így, a Jézus Krisztusban
elrejtőzve, belemélyedve, tudok ör-
vendezni Isten gondolatainak. Így
vállok igazzá, így jutok összhangra
az Úrral és ebben a lelkiállapotban
tapasztalom betegségemben is, hogy
imádságaimra megnyerem a kegye-
lem feleletét.

Atyám, taníts meg engem a Jézus
 nevében imádkozni, hogy csak azt
 akarjam, amit Te akarsz és ezért
 tudjak boldog hittel esedezni: Le-
 gyen meg a Te akaratod! Vágyik a
 lelkem a Veled való egység után!
 Tudom, hogy ez az örökélet kezdete,
 mely már itt a földön az enyém le-
 het. Vajha ne lenne soha olyan me-
 lengetett gondolatom és ne lenne
 olyan cselekedetem, amelyek ellen-
 keznek a Te akaratoddal. Hadd le-
 gyen az én életem egészen Jézus-
 nak szentelve! Hadd legyek én tel-
 jesen eggyé az én Megváltómmal,
 hogy életem egybeolvadjon az Övé-
 vel és ne én éljek többé, hanem a
 Krisztus éljen énbennem, Ámen.
 (János 14 : 12—21; János 15 : 1—
 15.)

10. A meg nem hallgatott imádságok.

Ha megsokasítjátok is az imádságot én meg nem hallgatom.

Ésaiás 1 : 15.

Vannak meg nem hallgatott imádságok is. Jó, ha okait fürkésszük. Az egyik ok, hogy az imádkozónak nincsen összeköttetése az éggel. Csak annak lehet bizonyossága imádsága meghallgattatása felől, aki életét átadta az Úrnak és hit által összeköttetésben él Istennel.

Nagy akadályként áll imáink útjában a bűn. *Íme, nem oly rövid az Úrnak keze, hogy meg ne szabadíthatna és nem oly süket az Ő füle, hogy meg ne hallgathatna, hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől.* (Ésaiás 59 : 1—2.)

Igen, a tudatos bűnök, melyekre már rámutatott az Úr, de amelyekkel ennek dacára sem szakítottunk és amelyeket Isten gondolata szerint nem rendeztünk. A magunk útain járás és a magunk gondolatai-

hoz ragaszkodás nagy akadályai annak, hogy imáink meghallgattassanak. A magunk dicsőségének keresése, hiúságunk bálványozása, valóságos felhőrétegek az Úr és miközöttünk. A harag, gyűlölet, a megbocsátani nem akarás mind-mind akadályai az imának. Az is akadályozza az imádság meghallgatását, ha nem őszinte az. Sok képmutató imádság hangzik el, könyörgések, melyeket nem őszintén akar az imádkozó. Istennel nem lehet játszani, csak alázatos, őszinte hívők várhatják imáik meghallgatását.

Felséges Isten, édes Atyám a Jézusban, hadd legyek én olyan hívő gyermeked, kinek imádságai a meghallgatás bizonyosságával szállnak fel Hozzád.

Tudom, hogy magasabbak a Te gondolataid az én gondolataimnál és sokszor azért nem hallgatsz meg, mert jobbat akarsz adni annál, amit kérek, vagy nem látod még időszerű-

nek, hogy meghallgass. Könyörgöm Hozzád alázatosan, jelentsd meg nekem imádságaim akadályait, hogy magamát megalázva, engedelmeskedhessem kijelentett akaratodnak és így Veled egységre jutva, várhaszam imáim meghallgatását. Használja fel isteni bölcseséged jelen szomorúságomat is arra, hogy a helyes ösvényt megtaláljam és isteni kijelentéseidet megértsem a Krisztus által, Ámen.

11. Miért?

Uram, miért? Majd meglátod!

II. Mózes 5 : 22; 6 : 1.

Miért? Van-e szenvedő, akinek ajkán még nem jelent meg e rövidke szó, amely mögött annyi gyötrő tépelődés rejtőzik?

Miért kell szenvednem? Miért e tenger fájdalom? Miért késik a szabadítás? Hiszen én nem voltam rossz, én mindenkor jót akartam, — akivel lehetett jót tettem, senkinek

kárt nem okoztam! Hány gonosz ember kacag, vigad, pedig hitetlenségével dicsekszik. Isten nevét legfeljebb káromkodva emlegeti. Miért kell hát éppen nekem szenvednem?

Testvér, hadd fogjam meg kezedet és hadd nézzek a szemed közé: csakugyan olyan jó vagy, amilyenek képzeled magadat? Csakugyan olyan tökéletes hittel jártál mindenkor Isten útjain és feddhetetlen engedelmességgel szolgáltad az Urat? Vajjon nem ettől a hamis önértékeléstől, saját igazságod békóiból akar-e megszabadítani most az örök Szeretet? Legnagyobb áldásainak egyike az önismeret. Eddig a magad igazságának tükrében nézegetted magadat, most az Isten igazsága tükrében kell meglátnod valódi képmásodat. Ne félj az igazságtól. Az nemcsak a te tökéletlenségedet, önző életedet, eddig fel nem ismert bűneidet akarja megmutatni, hanem az Ő kegyelmét is, mellyel téged is

megajándékozott a mi Urunkban, a Jézus Krisztusban. Megmutatja bűneidet, de felkínálja azok bocsánatát is, hogy meggyógyult lélekkel várjad beteg tested gyógyulását.

Miért? Azért, hogy Istennek áldott gyermekévé lehess!

Kegyelmes Isten, én édes Istenem, hálát adok Neked, hogy szomorúságomban vigasztalod az én sok kérdéstől gyötrött szívemet. Köszönöm, hogy javamra szolgál látogatásod, mely által önmagam helyes megismerésére akarsz eljuttatni kegyelmeddel. Könyörgöm, mutasd meg nékem, milyennek látsz engemet? Hadd látom vélt erényeimet, dicsekedésem tárgyát képező cselekedeteimet a Te megvilágításodban! Hadd ismerjem meg igazán önmagamat! Szomoríts meg azzal az üdvös megszomorodással, melyre a Te vigasztalásod gyógyírját adhatod. Hadd ismerjem meg hozzám való nagy szeretetedet is és hadd lehess-

sek az én Uramnak, a Jézus Krisztusnak alázatos tanítványa és Őbenne a Te hálás gyermeked, Ámen.

12. Az én órám.

Még nem jött el az én órám

János 2 : 4.

A kánai menyegző története sok tanulsággal szolgál azoknak, kik Isten világosságában olvassák az Írást. A betegszobák lakóinak, vagy egyéb keresztet hordozóknak, Megváltónknak ez a mondása különösen vigasztaló üzenet: „Még nem jött el az én órám!” Az Ő órája gyakran késni látszik, nem siettethetjük. Egy másodperccel sem jön az korábban, mint szeretnénk, — de viszont egy pillanattal sem késik el. A legjobbkor jön, amikorra szenvedésünk eléri célját. Megláttat velünk valamit, amit nem láttunk addig, a hosszútűrés leckéjére oktat, melyet csak az ilyen gyakorlat útján lehet elsajátítanunk. Megtanít Is-

ten csendben lenni és amíg hangos zúgásunk el nem csendesül, nem jön el az Ő órája...

A Te órát várom én is Uram, ki előtt nyilván vagyok én is. Szenvedéseimet jól látod, egy pillanatjuk sincsen elrejtve Előled. Sőhajaimat hallod, könnyűimet megszámolod... Óh, kegyelmes Atyám, hadd boruljon kebledre szenvedő gyermeked, hogy ott várjam be csendesesen szabadításod óráját. Jövel én Istenem én hozzám s ne késsél! De addig, míg elérkezettnek látod szabadulásomat, állítsd elém Jézusom nagy türését, mellyel a keresztfának irtózatos kínjai között is csendes tudott maradni. Hadd legyek én Őhöz hasonló, a Te kegyelmed által, Ámen.

13. A kegyes ember szenvedései.

Gondolkodom, hogy ezt megérthessem, de nehéz dolog szemeimben.

Zsolt. 73 : 16.

A 73-ik zsoltárt olvasd el elejétől kezdve utolsó mondatáig, kedves atyámfia. Jó tanulság mindazoknak, akiket ez a nagy kérdés foglalkoztat: Miért kell szenvednie a kegyes embernek is? A gonoszok „szerencséje“ hány kegyes szenvedőt botránkoztatott már hitében. Pedig a nehéz kérdés mindjárt megoldódik, mihelyt az Úrhoz fordulunk tépelődéseinkkel. Aszáf is addig gyötörődött csupán, míg be nem ment az Isten szent helyére. (17. vers.) Az Úr karjai felénk is kitárulnak, hogy igéjét kezünkbe véve, megértsük: mennyire nincs mit irigyelnünk az istentelenek „szerencséjén“. Milyen röpké és látszólagos a hitetlen ember boldogsága! Ma még kacag, holnap reménység nélkül törik össze... (19—20. v.) A hívó ember azonban

még szenvedéseiben is az Úrral jár, ki a mi kezünket tartja. (23. v.) Milyen áldott az Ő tanácsa! Boldog az, akinek gyönyörűsége az Úr! Boldog, akit az Ő közelsége vigasztal!

Én is Hozzád jövök, vigasztalásnak Istene! Szíveden kívánok megpihenni, mert elfárasztanak szenvedő lelkem nehéz kérdései. Menynyi okom van a hálaadásra, nehéz szükségeim között is! Jobb nekem Uram, szenvedve is a Te közeledben, mint azoknak, akik Nélküled járnak vidám útjaikat. Láttasd velem szüntelen, hogy az ő útjoknak vége keserűség, vigasztalan sóhaj és gyötrő kárhozat. Részvétet adj irántuk szívembe, óh Uram! Add, hogy imádáságaimban hordozzam őket és megmentésükön munkálkodjam. Mit tehetek értük? Ha egyebet nem, megtérésükért imádkozom. Engem pedig vigasztaljon közelléted boldogító érzése! Még ha elfogyatkoznék

is testem és szívem, szívemnek kösziklája és az én örökségem Te légy, Istenem! Benned vetem én minden reménységemet, hogy cselekedeteid boldog hirdetője lehessen mindenek előtt, Ámen.

14. Kényszer gondolatok.

Az igaz Isten vizsgálja meg a szíveket és veséket. Zsolt. 7:10.

Kényszer gondolatnak nevezi az orvostudomány azokat a gondolatokat, melyekkel akaratumk ellenére foglalkoznunk kell. Néha istenkáromló, néha szennyes, parázna, néha öngyilkos gondolatok gyötrik a szenvedő embert és felsorolni sem lehet a különböző bántó tartalmú gondolatokat. Akinek e téren tapasztalatai nincsenek, nem is tudja rémületében, hogy mit tegyen, ha e gondolatok megrohanják. Kedves atyámfia, Luther, a nagy reformátor mondotta: „Azt senki sem akadályozhatja meg, hogy feje fölött

röpködjenek a madarak, — de azt megakadályozhatjuk, hogy fészket rakjanak.“ A bántó gondolatokkal szemben legjobb a teljes nyugalom. Isten tudja, hogy azok nem az én gondolataim, hiszen Ő vizsgálja a szíveket és a veséket. Nagy megnyugvás reám nézve, ha Isten előtt kitárhatom szívemet és a mindene-
ket tudó Urat hívhatom tanúul, hogy az engem gyötrő gondolatok nem az én gondolataim. Mitől származnak? Nem tudom! Lehet, hogy idegeim világában támadt valami rövidzár-
lat, — lehet, hogy a gonosz incselkedik velem, — de Isten előtt nyilván vagyok és boldogság számomra, ha hozzá menekülhetek.

*Igen, Hozzád jövök, Te mindene-
ket jól tudó, szent Isten! Látođ
gyötrelmeimet, melyeket e kínzó
gondolatok okoznak. Imé, feltárom
Előtted azokat. Semmi közösségem
sincsen ezekkel a nyugtot engedni
nem akaró gondolatokkal. Szaba-*

díts meg jó Atyám és töltsd meg tiszta, szent, igaz és Neked kedves gondolatokkal lelkem világát. Hadd magasztaljam Felségedet a Benned pihenő lélek csendes nyugalmával, a te gondolataiddal megtöltött szív édes örömeivel. Szent Igéddel töltsd meg lelkemet úgyannyira, hogy az kiszorítsa abból a bűnnek minden szennyes gondolatát, a Jézus Krisztus érdeméért, Ámen.

15. Bűneim.

Vétkeztem az ég ellen és te elled...
Lukács 15 : 21.

A tékozló fiú történetében akkor állt be a reményteljes fordulat, amikor rászakadt bűneinek tudata és lelke mélyéről előretört a fájó vallo-
más: „Vétkeztem.” Ebben a sóhajban lelkének meggyógyulásáról tett bizonyosságot. Nem vádolt senkit. Sem atyját, sem cimboráit, csupán önmagát. Én vétkeztem! Ez a gondolat lett úrrá a szíven. Itt kezdődött

megtérése. Áldott pillanat, amikor
 úrrá lesz a szíven a kegyelem mun-
 kájának eredményeképen a bűn-
 tudat. Amikor nem keresek mentsé-
 geket, nem magyarázgatok, szépít-
 getem a dolgokat, hanem engedem,
 hogy leplezetlen valóságukban sza-
 kadjanak reám és vádoljanak bű-
 neim. Méltó vagyok a kárhozatra!
 Megbántottam az Úr Istent! És
 meglevenedik lelkem előtt a mult.
 Régen elfelejtett képek állanak elem,
 hogy vádoljanak. Csakugyan igaz
 volna? Mindezt én cselekedtem?
 Utolérték bűneim — többek, mint a
 hajam szála! Egyre növekszik szá-
 muk és erősödik vádolásuk hangja.
 Vajjon megbocsát-e az Isten? Ezt a
 tenger bűnt eltörölheti-e a kegye-
 lem? Hogyan tegyem jóvá a multat?
 Attól elkéstem. Íme, jóvátette az én
 Uram, a Jézus Krisztus. Bűneim
 verték a szegeket áldott kezeibe és
 lábaiba. Keresztfája az én bűneim
 kárhoztatása. Merülj el én lelkem az

Ő szenvedéseinek tengerébe! Az a kicsorgó drága vér az én bűneim bocsánatáért ömlött, „Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minden bűntől!” (I. Ján. 1 : 7.)

Atyám, vétkeztem az ég ellen és Te ellened! Méltó vagyok reá, hogy eltiporj engem. Óh, add nekem azt, amit nem adhat ember önmagának, add nekem azt a büntudatot, mely a Te világosságodban lát mindent. Hadd szakadjon reám bűneim károztatása! Hadd érezze meg a lelkem: milyen fájdalmat okoztam Neked! Hadd látom magamat is azok között, kik Megváltóm halálát sürgették: „Feszítsd meg! Feszítsd meg!”

Adj égő fájdalmat és kegyelmeddel fakasztott forró könnyeket! Add, hogy meg tudjam siratni undok bűneimet, melyekkel megbántottam Felségedet! Azután add, óh add nekem bűneim bocsánatának bizonyosságát! Vigasztalj, hogy ártat-

lanul szenvedett Jézusom vére eltörli az én tartozásaim súlyosan vádló tételeit is! Hittel fogadom a Golgota keresztjének áldozatát, — hulljon a lelkemre a nagy áldozat engesztelő véres árja! Fogadj hívő gyermekeddé Atyám, a Jézus drága vériben! Ímé, az én Megváltóm erejében bízva, ígérem, hogy ezután Veled akarok élni, Neked akarok élni Istenem! Ölelj át atyai karjaidal, hogy nekem adhasd vigasztalásod égi ajándékát, a Jézus véréért, Ámen.

16. Szoros kapu és keskeny út.

Szoros az a kapu és keskeny az az út, mely az életre visz és kevesen vannak, akik megtalálják azt.

Máté 7 : 14.

Aki leszámolt bűneivel és elfogadta hit által, hogy Jézus Krisztus az ő bűnei büntetését is elviselé, az odajutott a szoros kapu elé. Aki

bűnei bocsánatát elfogadta, azt a Szentlélek új életre kötelezi, mégpedig a Jézus Krisztust követő új életre. Erre az új életre készség és felajánlkozás, a megtérés. Isten Lelke megtérésre indít. A megtérő ember szakít régi életével és a Megváltó nyomdokába lép, hogy őt kövesse ezután. Ezt nevezzük a szoros kapun való átlépésnek. Szoros az új élet kapuja, mert nem férünk át rajta régi terheinkkel. Le kell azokat tennünk, vagyis szakítanunk kell azokkal, hogy az örökéletre, tehát az üdvösségre vivő úton járhasunk. Természetesen, mindezekre csak úgy vagyunk képesek, ha Istennek Szentlelke újjászüli bennünket. Az újjászületés az Isten kegyelmének munkája, a megtérés az újjászületés gyümölcse. Mivel az Ige az újjászületés fürdője, aki új életet akar élni, merítsen minél többet az Igéből. Hallgasd az evangélium hirdetését és olvasd a Bibliát. Azután

engedelmeskedj az Isten megértett üzenetének.

Betegségedet, vagy egyéb szenvedésedet tekintsd úgy, mint Isten megtérésre hívó szózatát. Áldott szenvedés az, mely ilyen módon hazahozza Isten tévelygő juhait. Óh, ha te is közéjük tartoznál!

Felséges Isten, nagy a Te jószágod és bölcseséged, mellyel örök javamat munkálad szenvedéseim által is. Köszönöm, hogy engem is át akarsz vinni a szoros kapun, hogy a keskeny úton járó gyermeked lehessenek. Szülj újjá engemet Szentlelked által, óh minden életnek örök kútfeje, hogy amit hiába akarna a test, vigye végbe azt a Te áldott Szentlelked! Szenvedéseim idejét tedd, óh mennyei Atyám áldott emlékezetűvé az által, hogy átvihettél a szoros kapun, a Jézus Krisztust követő élet áldott keskeny útjára, Amen.

17. Fogjad kezem.

...Én vagyok Urad Istened, aki
jobbkezedet fogom...

Ésaiás 41 : 13.

„Fogjad kezem, oly gyenge vagyok, érzem, hogy Nálad nélkül járni sem tudok...” Áldott gyengeség, mely átérzi e szép ének szavait. Boldog lélek az, ki az Úr kezére támaszkodva akar járni szüntelen; szenvedésben és örömben, egyformán az Úr vezetését kérve és várva.

A szenvedés nagy kísértés lehet, ha nem bízunk magunkat szinte percről-percre az Úr vezető kezére. De mit jelent ez gyakorlatilag? Ha testben járna e földön az Úr, megérteném, hogy mit jelent az Ő vezető kezére bíznom magamat. De így? Csak lélekben van velem a mennyei Úr, — hogyan foghatja tehát kezeimet? Az Ő igéje által! Miért olvassa a hívó ember a Bibliát? Azért, hogy az igéből kiáradó

isteni hatalom vegye befolyás alá szíve indulatait és érezze, hogy láthatatlanul bár, de valósággal vezeti az isteni kéz. Áldott vezetés ez! Visszatart meg nem engedett úaktól. Elindít nem kívánt ösvényeken. Megtart a kísértések örvényei között. Boldog ember az, ki hittel rá tudja magát bízni Isten vezető kezére!

Felséges Isten, édes Atyám, hadd bízom magamat én is a Te vezető kezedre!

Tudom, hogy a legjobb úton vezetsz. Lelkem örök javát szolgálja a Te vezetésed. Hadd járok a Te útaidon! Elég volt a magamválasztotta utak csalódásaiból és hiú örömeiből! Mit ér az élet Nálad nélkül? De Veled: örökéletem van! Hadd énekeljem a zsoltáríróval: „Az Úr énnékem őriző Pásztorom, Azért semmiben meg nem fogyatkozom... Ha a halál árnyékában járnék is, De nem félnék még Ő sötét völgyén

is. Mert mindenütt jelen vagy Te én velem!" Vezess hát Jézus engem, fogván kezem, Mígnem boldog végemhez elérkezem, Ámen.

18. Az Isten szerint való bánat.

Az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez, a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez.

II. Kor. 7 : 10.

A szenvedés csak eszköz az Úr kezében, hogy ezt az Isten szerint való szomorúságot keltse fel bennem. Akinek bánata van, az csaknem minden esetben önmagát siratja. Haláleseteknél a saját veszteségét, megszügyenüléseknél a saját jó hírnevét, anyagi romlásnál a saját kárát, betegségekben a saját fájdalmait siratja el. Az a szenvedés, mely az „én“ sérelmei miatt kesereg, — elvezet Istentől. Miért? Mert méltatlanságnak tartja a reánehazulózó szenvedést. Hiszen ő, a jó, a de-

rék, a „vallásos“ lélek mindezt meg nem érdemelte. Egészen természetes, hogy az ilyen szomorúságból zúgolódás, Isten szeretetének, hűségének kétségbevonása, dac származnak. Mindezek elvezetnek, elválasztanak Istentől, — már pedig Tőle elszakadtan élni: halál... Az Isten szerint való szomorúság a magunk méltatlanságának, bűneinek meglátása Isten tükrében, mit a szenvedés által tár elénk. „Megérdemlem!“ Ezt a gondolatot akarja bennem felkelteni az Úr. És cselekedeteim, mulasztásaim hosszú sora, mint mozgóképsorozat vonul el lelkem előtt, az Istentől felkeltett emlékezés fényes lámpája mellett. „Megérdemlem“, sóhajtom bűneim láttára és megindul szemeimből a bűnbánat könnypatakja. Kinyújtom kezeimet az én Uram után, kit megbántottam életemmel s aggódva kérdelem: Van-e számomra bocsánat? Óh, milyen boldogság ebben a szomorúságban

megláttni a Golgotát, hol Jézusom a bűnösökért, tehát értem is szenvedett. Van-e számomra bocsánat? Van! Az Ő vérében! Isten megbocsát az ártatlan Jézus érdemeért. De nemcsak megbocsát. A Jézus vére kötelez is: „Azért halt meg mindenekért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem Annak, aki érettük meghalt és feltámasztatott“. (II. Kor. 5 : 15.)

Így vezet az Isten szerinti szomorúság az Isten szívéhez, — így vezet megtérésre:

Atyám, hadd látom minden szenvedésem okát és célját a Te világosságodban! Hadd ismerem meg méltatlanságomat, hadd szakadjon ki belőlem is a világosságot nyert lélek vallástétele: „Megérdemeltem!“ Add, óh ad nekem az igazi bűnbánat áldott fájdalmát, enyhülést adó forró könnyeit és add a megtérés készségét: Hozzád térni, hogy Veled járhaszak mindig ezután! Veled egy

úton, ki azért haltál meg érettem is, hogy ezután ne magamnak éljek többé, hanem Neked, ki értem meghaltál és feltámadtál, Ámen.

19. Az olvasztókemencében.

És ül, mint ötvös, vagy ezüstitisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak. Mal. 3 : 3.

Valaki egy ezüstmívest látott, amint olvasztótégelye mellett ülve, nézte gondosan az olvadó ezüstöt. A kérdésre, hogy vajjon meddig ül ott, így válaszolt: Míg a magam képét meglátom benne!

A szenvedés: olvasztótégely. Már Malakiás próféta úgy tekintett az Úrra, mint „ezüstitisztogatóra“, aki az Ő választottait tűzben, a szenvedés tűzében tisztogatja, hogy alkalmassá váljanak az igazság Istenének tetsző áldozatra. A szenvedés tehát nem az Istentől elhagyattatás

alagútja, hanem olvasztótégely, amely mellett ott ül a mennyei Ötvös, aki várja, hogy mikor látja meg bennünk a saját képét. Hiszen azt törölte le rólunk a bűn, annak kell újra kirajzolódni rajtunk.

A salak nehezen távolodik el, mert „a bűn ugyan hozzánk tapad“, mint az apostol mondja. A kegyelmes Isten ismeri a szükséges hőfokot, amelybe lelkünket helyezze, sokszor éppen a test szenvedése által.

Áldott szenvedés az, melyről felismerjük, hogy Isten olvasztókemencéje, melyből úgy kerülünk ki, mint akik Hozzá hasonlítanak, mert a Jézus Krisztus vonásait hordozzuk magunkon.

Mennyei Atyám, add, hogy ezzel a felfogással nézzem én is a szenvedést, melynek tüzeiben tartasz. Nem engedsz Te feljebb kísértetni, mint elszenvedhetem. Olvaszd ki mindazt, ami salak bennem! Vedd el lelkem

önző természetét és adj helyébe isteni önzetlenséget! Vedd el a magam dicsőségének vágyát és add helyébe a Te dicsőségedet munkáló apostoli buzgóságot. Vedd el a békétlenség gyötrelmeit és add helyébe a Jézus békességének mennyei ajándékát. Lelkem sötétségét változtasd világossággá, — kicsinyhitű szívemet tedd hitben sziklaszilárdá, engedetlen, makacs lelkemet törd össze, hogy egy vágya legyen: engedelmeskedni, szüntelenül csak Néked szótfogadni, az Úr Jézus által, Ámen.

20. Isten célja szenvedéseinkkel.

...Míglén kiábrázolódik bennetek Krisztus... Gal. 4 : 19.

A szenvedés nem csapás, hanem áldás. Nem elhagyattatásunk jele, hanem Isten velünk törődő szeretetének bizonyossága. „Akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad.“

(Zsid. 12 : 6.) Azt mondhatná erre valaki, köszönöm ezt a szeretetet, de nem kérek belőle. Aki így beszél, az nem érti az idézett igék értelmét, melyek ezt jelentik: Az Úr dorgálása nem haragjának, hanem szeretetének bizonyossága és az Ő fenyítéke atyai szíve irgalmának a bizonyossága. Künn az utcán két gyermek veri egymást. Arra jön egy úr és az egyik gyermeket elveri, a másikat futni hagyja. Másik járókelő is közeleg és nem hagyhatja szó nélkül:

— Miért csak az egyik gyermeket verte meg, mikor a másik éppen úgy megérdemelte volna?

— Akit megvertem, az én gyermekem — válaszolt amaz.

Igen, a mennyei Atya is csak gyermekeit nevelheti. Nagy célja van szenvedéseinkkel: Öntudatos gyermekeivé akar tenni, akiken kiábrázolódnak Jézus Krisztus vonásai. A büszke, könnyelmű, önző

emberekből alázatos, komoly, önzetlen és Istennek engedelmeskedni kész lelket formál a kegyelem által.

Oh, Istenem, hadd hordozzam én is ezzel a bizonyossággal szenvedésem keresztjeit. Engem sem hagytál el, Istenem. Hála Néked, hogy szenvedéseimmel csak a büszke ömbert akarod megtörni bennem, hogy legyek alázatosan engedelmeskedő, áldott gyermeked. Vigasztalj engem ezzel a hittel, hogy fájdalmaim közt ne zúgolódjam, hanem inkább esedezzem Szentlelked kegyelméért, hogy mielőbbb célt érjen bennem atyai szíved sugallta látogatásod. Szívem keménységét törje össze Lelked ereje s azután építs meg engem mennyei Uram, ki azért jöttél, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsad. Hallgasd meg esedezésemet, szent nevedért, Ámen.

21. Nagy feladat előtt.

Az én segítségem az Úrtól van.

Zsolt. 121 : 2.

Vannak feladatok, melyek előtt megfélemlik a lélek, mert véghezvitelükre erőtelennek, sőt egyenesen képtelennek érzi magát. Akárhányszor súlyos elcsüggedések akarják megbénítani a magát erőtelennek érző embert. Ezek az alkalmak teszik próbára hitünket. Magunkkal számolunk-e, vagy az élő Istennel? Boldog az, aki így tud szólni a zsoltáríróval: *Az én segítségem az Úrtól van!* Nagy feladatok: a nagyobb hit, a nagyobb bizalom és az Isten csodás segedelmének alkalmai. Isten meg akar tanítani, hogy az Ő erejével számoljunk. És meg akar tanítani élni a jelen órában nyújtott kegyelmével, mely biztat, hogy a következő órában újabb kegyelmet tart fenn a számunkra. Aki Őbenne hisz, az meg nem szégyenül. Való-

ban nagy feladat, mely reám vár? Csakugyan nekem kell azt elvégeznem? Akkor nagy lesz a segítség is, melyet Istentől nyerek, ki a benne hívőket cserben még sohasem hagyta.

Istenem, bátorítsd meg az én szívemet is, hogy félelmeim élő reménységgé változzanak. Te látod az előttem álló feladat nagyságát. Erőtlenségem még jobban ismered, mint én magam. Bizalommal kérlek Atyám, tedd ezt az alkalmat reám nézve a hitben növekedés áldott alkalmává. És mutasd meg segítségedet, hogy lehessen néked hálas gyermeked, kit mindig jobban felhasználhatsz szent akaratom véghezvitelére. Nem vagyok méltó a segítségre, de könyörülj rajtam azért, aki egyedül méltó: szent Fiadnak, az Úr Jézusnak érdeméért, Ámen.

22. A gondok súlya alatt.

Minden gondotokat Ő reá vessétek,
mert neki gondja van reátok.

I. Péter 5 : 7.

Kinek ne lennének gondjai, aki e földön él? Gondnélküli életet senki sem kívánhat magának, aki az élet feladatai előtt gyáva lélekkel menekülni nem akar. Boldogság az, hogy Isten munkát bízott reánk és terhek hordozására tett alkalmassá. Mindezek gondokkal járnak és e gondok nem is nehezek. Különösen könnyű az élet gondja annak, aki naponkénti buzgó imádságaiban, gyermeki bizodalommal tudja Isten elé tárni minden ügyét.

A gond, mint gyötrő teher, akkor kezd jelentkezni, amikor kivesszük Isten kezéből azt, amit magának tartott fenn: a vezetést és a felelőséget. A magunkválasztotta úton teremnek a gyötrő gondok s a magunk gondolataihoz, vágyaihoz való ragaszkodás, a saját akaratunk meg-

valósítani akarása zúdítták reánk azokat a roskasztó gondokat, melyek alól csak egy irányban lehetséges a menekvés: az Úr kitárt karjai közé. A megfáradtakat és megterhelteket csak Jézus hívogathatja magához. Ezek a karok feléd is ki vannak tárva. Vár az Úr, hogy könyörüljön rajtad! Jőjj tehát és öntsd ki szívedet előtte. Természetesen, az nem elég, ha imádkozol. Oda kell tenned az Úr lábai elé mindazokat a dolgokat, melyek miatt gondjaid gyötörnek, mint ahogy Ábrahám tette fel Izsákot az oltárra. Imádkozni magábanvéve nem elég. Hány ember imádkozik és tovább hordja terheit. „Minden gondotokat Ő reá vessétek!” — ez a tanács azt jelenti, hogy az Úrra bízunk a mi dolgainkat. Adjuk neki, hogy úgy legyen minden, amint Ő akarja. „Ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te...” Istent csak megtört akarattal dicsőíthetjük. A kínzó

gondokat azért engedi reánk szakadni, hogy a nála nélkül járás gyötrelmeit éreztesse meg velünk és szenvedéseinkkel magához vonja lelkünket. Hiszen van nyugalom — bibliai nyelven: *szombat* — az Isten népe számára. De csakis az Isten népe tapasztalhatja ezt. Mimódon? Meg kell szünnünk a magunk cselekedeteitől, mert csak úgy mehetünk be a magunk nyugodalmába. (Zsid. 4 : 9—11.) Engedjük Istent cselekedni: Ő vezessen, Ő intézkedjék az Ő szent akarata szerint. Így hullik le lelkünkről a gondok gyötrő terhe. Így szabadulunk meg mindattól, ami félelemmel tölt el és elveszi békességünket.

Atyám, a gondok terhe nyomakodik az én lekemre is. Te tudod, mi bánt, mi veszi el nyugalmamat. Kínos vergődésemben Hozzád fordulok, a szabadulás Forrásához. Ímé, kitárom előtted lelkemet. Hadd mondok el, ami fáj, ami szívemet

szorongatja ... Őh, hadd tudom én mindezeket alázatos szívvvel átadni Néked, önmagammal egyben úgy, hogy ne a magam nyugalma legyen a fő hanem az, hogy a Te szent akaratod van meg és nem az enyém. Add nekem a Te Szentlelkedet, akinek vezetése alatt boldogan járok a Te úton, mégha szenvednem kell is, de ott élhet lelkemben a bizonyosság, hogy útam a Te útad és azon járva Hozzád érkezem, a Krisztus által, Ámen.

23. Mikor a földiek elfogynak.

Mert más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus. I. Kor. 3 : 11.

Fundamentum! Ki ne tudná, hogy ez a nyelvünkbe is átvett latin szó ezt jelenti: „alap“. Az alapvetés nemcsak a házépítés legfontosabb mozzanata, hanem sok mindené e földi életben. Alap nélkül nem állhat fenn semmi sem. Így van alapja

életünknek is. Sokan anyagiakra építik rá ezt az életet. A pénzt, a földi vagyont látják legfőbb jónak és csak azt becsülik valamire, aminek pénzben kifejezhető értéke van. Mások a földi dicsőség, emberekelőtti tisztesség hamar hervadó koszorúja után futnak, a népszerűség homoktalajára építkeznek. Pál apostol azt mondja, hogy nincs más fundamentum, csak a Jézus Krisztus. Minden meginog az emberi élet alatt, minden megszégyeníthet és csúfos kudarcba vihet, mert nincs más fundamentum, csak egyetlen egy és akárki megpróbáljon mást keresni alapul, előbb-utóbb meg kell szégyenülnie. Ha előbb nem is, az ítélőszék előtt kiderül, hogy az örökkévalóságban nem szolgálhat alapul, ami talán a földi életben mindvégig annak bizonyult. Hány összetört lélek áll a kétségbeesés meredekén, mert a földiek elhagyták. Dús vagyonok birtokosai válhatnak meglepő gyor-

sasággal földönfutókká. Ünnepeelt nagyságok zokoghatnak a földi dicsőség mulandósága felett.

Talán te is azok közé tartozol, kik kárvallottként, reménytelenül tekintgetnek szét a nagy világban. Elveszett mindened, a tönk szélén állasz... Van-e segítség számodra? Van!

Isten kezében a megtartás hatalmas eszköze: hamis fundamentumunk összetörése, mert így ad alkalmat az egyetlen, a megingathatatlan biztos alap keresésére és Krisztusban való megtalálására.

Mikor a földiek elfogynak, az ég nagyon közel hajol hozzánk. A legnagyobb próbáltatások az Isten alkalmai, mikor megmentő kezét kinyujthatja felénk. Itt van az egyetlen lehetősége annak, hogy új életet kezdjünk.

Atyámfia, ha ebben a helyzetben volnál, hidd el: most, amikor úgy látod, hogy minden elhagyott, ami-

ben, vagy akikben eddig bíztál, — most van számodra a legnagyobb lehetősége Jézus Krisztus követésének.

Örökkévaló Isten, ki hű vagy a Hozzád hűtlenekhez és utánuk méggy a tékozló fiaknak, nyisd meg, könnyörgöm, szemeimet, hogy lássak. Lássam meg rajtam is könnyörülő, édes atyai szereteted valóságát. Add nekem az őszinte bűnbánat fájdalmát afelett, hogy bizodalمامat mulandó javakba vetettem eddig és most kereslek, amikor a földiek elhagytak. Nagyírgalmú Isten, fogadj el engemet, — végy fel a Jézus tanítványai seregébe és taníts meg az evangélium felséges igazságaira úgy, hogy ne csak értelmem, hanem mindenekfelett a szívem fogadja be azokat.

Te, aki hatalmas vagy arra, hogy a romok felett is támassz új világot, építsd meg az én összetörött életemet úgy, hogy lehessenek a Te

dicsőséged munkása, isteni nagy szerelmed hirdetője, a Jézus Krisztus által, Ámen.

24. Az örvény szélén.

Hívj segítségül engem a nyomorúság idején és megszabadítlak téged.

Zsolt. 50 : 15.

Néha olyan erővel szakadnak reánk a megpróbáltatások, hogy a mélyen sujtott lélek valósággal az örvény szélén érzi magát. Szörnyű órák azok, melyekben teherré válik az élet és a szenvedések béklyóiba vert lélek számára egyetlen „kivezető út” kínálkozik: a halál. Már elgondolni is rettenetes, hogy a megterhelt ember önmaga ellen emelje kezét és kioltsa életét, melyet nem ő adott önmagának. Vigyázz, atyámfia! Az öngyilkosság nem kivezető út! Sőt! Akkor merül el igazán a szánandó ember abba a rettenetes örvénybe, melynek szélén még alkalma lett volna megragadni az Is-

ten szabadító kezét. Az öngyilkos ember a testét dobja el magától, mert csak a testet ölheti meg. Lelkét nem semmisítheti meg, mert lelke halhatatlan. Mi történik tehát? A testből kikényszerülő lélek az Isten ítélőszéke elé kerül. Mi várhat az öngyilkosra az örökkévalóságban? Aki kétségbeesésében ellökte magától egyetlen igaz barátját, a Megváltó Jézus Krisztust, hogyan számíthatna megtartásra az ítéletben? Földi boldogtalanságát a sírontúli boldogtalansággal cseréli fel. Az örökös kárhozat rabja lesz!

Vigyázzatok, ti megpróbált lelkek! Ne álljatok szóba azzal a gondolat-tal, mely az öngyilkosság parancsával akarja elzárni előttetek az utat! Ne dobjátok oda magatokat a pokol martalékaiul! A szabadulást nem a halál adja, hanem az Élet Fejedelme. Az Úr ott áll a te jobbkezed felől: *Hívj segítségül engem a nyomorúságok idején! Engem! Ne em-*

berekhez fordulj, hanem az Űrhoz! Ne a magad választotta útakban bízzál, hanem az Űr kezét ragadd meg!

En megszabadítlak téged! Ne írjad elő: hogyan és miként? Bízzad magad az Űr irgalmára! A „hogyan” az Ő gondja. Ne mondd, hogy itten nincsen segítség. Van, csak te nem látod azt. Senki sem szégyenül meg, aki az Urat várja. (Zsolt. 25 : 3.) Természetesen, Isten szabadítása nem azért jön, hogy azt megnyerve, a régi, könnyelmű, Isten kezét nem fogó úton menjen tovább az ember, hanem azért, hogy magához kössön s a megszabadult lélek boldogan vallja aztán magát az Űr tulajdonának. „*És te dicsőítesz engemet.*” Az átélte szabadítás hálája kibuggyan a szívből és emberek megmentőjévé tesz. Mit jelent elmondani tudni a nehéz útakon járóknak: Én is hasonló helyzetben voltam, de a kegyelmes Isten megmentett engem!

Jer, hívd segítségül te is és tapasztald, miként én tapasztaltam, hogy Ő a végső és biztos menedék, hogy Jézus a hozzám menekülőknek erős megtartója.

Örökkévaló Isten, Te hű, Te szent, ki itt vagy velem a legsúlyosabb vívódások közepette is: Hozzád kiáltok, ments meg engem is! Te látod nehéz harcaimat, lekemre nehezülő nyomasztó gondjaimat. Te tudod, hogy nem bírom tovább, ha segítségeddel nem sietsz megtartásomra. A mélységből kiáltok Hozzád, Uram, felelj esdeklő könyörgésemre! Gyujts világosságot nagy éjszakámban! A kétségbeeséstől ments meg engemet és úgy add nekem a Te szent szabadításodat, hogy én is dicsőítsem szent Felségedet, a Te gondolataid szerint, az Úr Jézuséért, Ámen.

25. A halál árnyékának völgyében.

Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert Te velem vagy. Zsolt. 23 : 4.

Ne féljünk a halál gondolatával foglalkozni. Ez a gondolat egyáltalán nem arra való, hogy kiverjük a fejünkből és ne akarjunk vele szóbaállani. Hiszen előbb-utóbb szembe kerül vele a legkésőbb vénséget érő halandó is. Éppen azért, bármikor kerüljön is elénk e gondolat, csak nézzünk bátran a szemek közé és jöjjünk tisztába vele.

Mi a halál? Az örökkévalóság kezdete. Ama nyitott ajtó, melyen át örök hazánkba léphetünk. Az Úr velünk van a halál árnyékának völgyében is. Boldogító jelenlétét azonban csak azok érzik át, akik szintén Vele vannak. Azok halnak meg Vele, akik Vele is élnek. A halál nagy kérdését tehát életünk oldja meg. Ha még nem adtad át életedet az Úrnak, akkor add át ma, — most,

mikor e sorokat olvasod. Add át bűneidet, gondjaidat, multadat, jeledet és jövődet. Félelmeid mindjárt szűnni kezdenek és nemsokára érzed, hogy a halál nem rettent többé. És ha egyszer az Úr által rendelt időben csakugyan kopogtat ajtódon a halál, nyugodtan mégy el hívó szavára, tudván, hogy menygyei Urad kísér égi otthonodba! Ne félj tehát!

Atyám, a halál félelmei meg-megszorongatják időnként a lelkemet. Könyörülj rajtam Istenem és vedd el szívemből a halál félelmét. Hadd tudom magamat Jézusomnak úgy általadni, hogy szívembe kiáradó szerelmed kiűzzön belőlem minden félelmet és én boldog hittel valljam: „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert Te velem vagy“ az Úr Jézus érdeméért, a Te áldott Szent Lelked által, Ámen.

26. Az égi otthon.

Tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökkévaló házunk a mennyben.

II. Kor. 5 : 1.

Sokan azt hiszik, hogy a keresztyén hit csak olyan „elhiszem“ valami, ami egyenlő értékű az „úgy gondolom“-mal. „Elhiszem“ és „úgy gondolom“, aki így szól, annak nincs bizonyossága. Isten igéje nem bizonytalan reményeket támaszt. Pál apostol ezt mondja: „Tudjuk!“ Nem is egyszer szól így. Aki Isten igéjét ismeri, az tudja, hogy sokszor rá találhatunk a bizonyosság eme jellegzetes szavára (Róm. 8 : 28; I. Thess. 5 : 2; I. János 2 : 20; I. János 5 : 13.)

Mi az, amit az apostol *tud*? Az, hogy örökkévaló házunk lesz a mennyben. Honnét tudja? Isten kijelentette neki. Pál a halált Krisztushoz költözésnek tekintette. (Fil. 1 : 23.) Ő Krisztusban élt, ezért

a halált nyereségnek tartotta. (Fil. 1 : 21.) Itt mulandó világban, romlandó házban lakunk, mint jövevények és vándorok. Küzdünk szegénységgel, betegségekkel, különféle nyomorúságokkal. De ha Krisztuséi vagyunk, akkor bizonyosak lehetünk égi otthonunk felől. Ott nem lesz bűn, betegség, siralom. Nem lesz elválás, nem lesz halál. Amit hit által látunk itt, ott szemtől-szembe állunk mindazokkal. Ne sajnáljuk hát, ha Istentől kirendelt idejében elbomol ez a földi sátorházunk, ez a mi halandó testünk. A lélekre ott fenn vár örökkévaló haza és a több-rebízatus. Aki hű volt itt a rábízottakban, Isten többre bízza odafent.

„A mennybe' otthonom, hol nincsen szenvedés, Ahol bűn, fájdalom, halál nem ismerős. Ott béke vár reám s vihar nem ostromol. És ott szegény szívem megnyugodhatol. Óh, szép hazám, dicső hazám, Hol öröklét derül reám, Ahol nem lesz

sírás, elválás, búcsúzás, Csak fény s megújulás, Óh, szép hazám!...”

Mennyei Atyám, add nekem is az égi otthon bizonyosságát. Ha szegény szívemet a halál félelme szorongatja, ragyogtasd fel előttem az égi otthon bizonyos reménységét. Add, hogy vágyakozzam az égi otthonba, — nem beteges halnivágyással, hanem a hívő keresztyén ember szent hitével, kinek kedves az élet is, míg Te jónak látod, de kedves a meghalás is a Te általad elvégzett időben. Hadd tudom én magamat úgy átadni néked Jézusom, hogy az én szívemben is ott legyen az a bizonyosság, ami a nagy apostolt áthatotta: „Ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Űréi vagyunk!” (Róm. 14: 8.) Ámen.

27. Gyászbán,

Az Úr Istennek Lelke van énraj-
tam, mert fölkent engem az Úr,
hogy... megvigasztaljak minden
gyászolót. Ézs. 61 : 1—2.

A vigasztaló Isten részvétellel fordul minden gyászolóhoz. A halál drága kötelékeket szakít el s a szerető szívnek nagyon súlyos feladat nélkülöznie azt, akit annyira szeretett. Hol találjon vigasztalást a gyászoló lélek? Emberek erőtelen szavai legtöbbször csak pusztán udvariasági tények. Még akit a legmelegebb baráti szív vigasztal is, annak is látnia kell, hogy egyedül van az ő fájdalmával. Az élet dolgai elhívják mellőle a leghívebb vigasztalót is és a nagy világ mit törődik azzal, akinek bánata van? Legfeljebb felületesen nemtörődomséggel dob néhány szót a kesergő felé: Légy erős és ne sírj! A szenvedő szívre úgy hatnak e szavak, mintha kést forgatnának abban. „Majd az idő begyógyít min-

dent!“ — mondja ismét a kegyetlen vigasztaló. Az idő? Nem orvos az idő és aki attól vár gyógyulást, tapasztalni kénytelen, hogy elkérgesíti talán a szívét, de meg nem gyógyítja. Megújul a vérző szív fájdalma, mikor nem is várjuk és úgy tetszik, mintha sajgóbb lenne, mint valaha.

Ki segít rajtad? Nem emberek és nem az idő, nem a feledés. Az Űr a te vigasztalód! Az Űr, ki meg nem hal, ki veled marad, amint megígérte, aki kezében hordozza a halálnak és a pokolnak kulcsát. Akinek megüresedett koporsója kezesség arról, hogy úr a halál felett is. Hozzá fordulj tehát mély gyászodban, vigasztalannak látszó súlyos fájdalomban. Szabad előtte elsírnod bánatod forró könnyeit. Nem parancsolja, hogy légy erős, — csak arra kér, hogy bízod magad reá. Vedd kezébe az Ő ígését és neki mondd el mindent buzgó imádságaidban. Ő a

gyászolók vigasztalója! Azok a súlyos idők, amelyekben most vérzik szíved, csak alkalmul szolgálnak arra, hogy megismerd, vagy még jobban megtapasztaljad Istennek a Jézus Krisztusban kijelentett szeretetét. A földről az ég felé irányított tekintet Istennek soha nem ismert drága kijelentéseit láttatja meg veled.

Így ád Ő vigasztalást magához emelő hű szeretetének gazdag kincsesházából.

*Atyám, vigasztalásnak Istene!
Mély gyászomban Hozzád kiáltok!
Veszteségem súlyát Te tudod megmérni, aki megajándékoztál engem
egy időre az én kedvesemmel, akit
most elszólítottál az élők földjéről.
Te tudod, ki volt ő énnekem. Szereteted drága ajándéka volt és elvesztésével gyászba borult az én mélyen lesujtott, vérző szívem. Előtted akarom elsírni fájdalmam könnyeit, jó*

Atyám! Arra vágyom, hogy váljék Neked tetsző imádsággá minden kiltörő sóhajom, hogy ne zúgolódjam ellened és valamiképen perbe ne szálljak szent Felségeddel. A Te hűségedben bízva, öllelek át hitem karjaival. Óh, Uram, tudom, hogy nem hagysz magamra. Velem maradsz és az enyéimmal. Jövők a Te kezében van. Bátorítsd félelmes szívemet, erősítsd törékeny lelkemet és add isteni vigasztalásod várva-várt balzsamírját, evangéliumod áldott igéiben, hogy e gyászban hadd ismerjem meg vigasztaló isteni üzeneteidnek eddig nem értett, megújító gondolatait. Gyászolók vigasztalója, felelj imádságomra, könyörgöm a Jézus Krisztus érdemeért, Amen.

28. Temetőben.

Eljön az óra, amelyben mindazok, akik a koporsóban vannak, meghallják az ő szavát. És kijönek, akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.

János 5 : 28—29.

Nem „örök“ álmukat alusszák, kik a sírhantok alatt csendesen pihennek. Eljő az óra, amelyben meghallják az Űr szavát és kijönek. A feltámadás hite nem a „vallás költészete“, hanem az Élet Urának bizonyágtételén alapuló meggyőződés. Feltámadunk! Még pedig nem úgy, ahogyan a hitetlenség vallja: az utódainkban, hanem úgy, ahogy az Űr Jézus megmondotta és amiként, a nyert kijelentés alapján Pál apostol megírta az I. Kor. levél 15. fejezetében. — Nem a halálé tehát az utolsó szó, hanem az életé. A keresztyén a feltámadás, még pedig a boldog feltámadás reményével hal meg, melyet az Űr az élet feltáma-

dásának nevez. Nem mindenki halhat meg ebben a boldogító hitben, csakis azok, akik a jót cselekedték. Mivel az Isten az egyedül jó, tehát a jócselekedet nem lehet más, mint az Ő akarata. Gonosz az, ami azzal ellenkezik. Emberek, kiket a földi élet útján Jézushoz vezérelt a kegyelem és nála megismerték Istennek tökéletes akaratát; azzal egy vonalba helyezkedtek, arra ráépítették életüket... Ezek azok, kik a boldog feláldozás reményével halnak meg... Milyen fontos, hogy ilyen hittel nézzünk a sírhalmokra. Ilyen hittel ültessük azokra kegyeletünk virágait. Néha nagyon pazarul megy az elhunytak sírjának felékesítése. Látukra eszembe jut egy külföldi lelkész mondása: „Ha szeretteink életének útjára egyenként szórnánk el azokat a virágokat földön jártuk ideje alatt, melyeket haláluk után halmozunk sírjaikra, kevesebb megbánni valónk volna az életben.“ Min-

denesetre jó megszívlelnünk e szavakat, a sírhalmok mellett, azokkal a szeretteinkkel szemben, akik még velünk járnak. A halottak napján tüntető kegyeletnek nem lehet barátja a komoly keresztyén, aki gyertyát sem gyújt a sírokon, mert Jézus a mi világosságunk.

Legyen a temető komoly sürgetője annak az életnek, mely a halál felé az élet feltámadásának bizonyosságával közeleg és intsen szeretteinknek az Úrhoz vezetésére, hogy a feltámadás élő reménységével vehessünk búcsút egy napon egymástól.

Atyám, írd be szívembe azokat a tanulságokat, melyekre a temetőben az ige fényével tanítasz. És amikor hálát adok Neked azért a drága életért, melynek földi útja végét ez a sírhalom jelzi, add nekem azt az édes reménységet, hogy a Jézus Krisztus elégtétele gazdag volt az ő számára is, kinek tetemeit e sírhalom takarja és bevitte őt abba az

országba, melybe a boldog feltámadás reménységével vitetnek azok, kik ott a Jézus arcát meglátják. Áldj meg Atyám vigasztalásodnak ezzel a drága ajándékával és mindenek felett add nekem és szeretteimnek a Te akaratodban gyönyörködő lélek élő hitét, szent buzgóságát, add már e földön a megváltottság boldog öntudatát nyújtó örökéletet, a Jézusért, Ámen.

29. A mások könnyei.

Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja és minden vigasztalásnak Istene, Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.

II. Kor. 1 : 3—4.

Rendszerint úgy van azzal minden ember, míg benne Isten új világot nem terem, hogy csak a saját fájdalma fontos neki és a mások

nyomorúsága iránt közömbös, részvétlen marad. A mások könnyeit nem látjuk meg, de azt elvárjuk, hogy a mi fájdalmunkat mindenki megértse és abban a legmelegebb részvéttel osztozzék. Lelküink csúnya, önző természetét a fájdalmak tudják legkíméletlenebbül napvilágra hozni. A szenvedő ember türelmetlen elégedetlenséggel és zúgolódással kesereg a mások részvétlensége felett. Pedig a fájdalomnak nagy nevelő céljuk van a szerető Isten terveiben. Az önző, csupán önmagával törődő embert gyengéddé, részvételjessé, mások könnyűinek, fájdalmainak meglátójává és vigasztalójává akarja tenni. Veled is ez a célja az Úrnak. Szenvedéseid útain azért vezet, hogy tapasztalhasd Isten vigasztaló gyengédségének eddig nem ismert áldásait és szenvedő testvéreid előtt lehess bizonyosgatója az Úr vigasztaló hűségének. Az Úr az én vigasztalóm! Hadd le-

gyen ez minden szenvedőnek meggyőződésteljes bizonyoságtétele. Fordulj hát hittel mennyei Uradhoz és adj hálát a fájdalmakért, melyekkel Ő az evangélium fényében, a mások vigasztalásának apostolává akar téged felszentelni.

Vigasztalásnak Istene, hadd tesszek vallást alázatos szívvel Előtted az én önző lelkemről, melynek mindig csak a saját fájdalma volt a legfontosabb. Méltó vagyok a szenvedések rám nehezülő terhei elhordozására; bűnös, önző gyermeked vagyok, ki sok fájdalmat szereztem Felségednek. Bocsánatodért esedezve köszönöm a tanítást, mit igéd által nekem nyújtottál. Óh taníts meg a mások fájdalmait fontosabbnak tartani a magam fájdalmainál. Szentelj fel engem arra a vigasztaló szolgálatra, amelyre itt, e siralom völgyében annyi alkalmam van, de amelyre csak a Te szereteted tehet képessé. Töltsd ki szívembe szerel-

mednek gyengédségét és igaz részvétét, ismereted világosságával egyben és vigasztalj engem úgy, hogy másoknak tovább adhassam a Tőled nyert vigasztalás mennyei balzsámát, a Krisztus által, Ámen.

30. Hogyan lehet Istené a dicsőség?

Aki hálával áldozik, az dicsőít engem. Zsolt. 50 : 23.

Legritkább virág a földön: a hála. Kérni tudnak az emberek, a vett jók megköszönésében azonban nagyon gyakorlatlanok. Olyan magától értetődőnek látszik az áldás. Olyan természetes az, hogy az Isten jót ád. Az Úr Jézus tíz bélpoklost gyógyított meg egy alkalommal és csak egy jött vissza közülök, hogy a nagy Orvos lábaihoz boruljon. „*Hát a kilence hol vagyon?*” — ezt kérdezte az Úr a meggyógyult tizediktől. Gyógyulást kérni tizen jöttek, a hála csak egynek jutott az eszébe. (Lukács 17 : 11—19.)

Isten a hálaadás áldozatát várja tőlünk. A Heidelbergi Káté az Isten szabadításáért való tartozásul a hálaadó életet tünteti fel. Istent nemcsak szavakkal dicsőíthetjük, hanem hálaadó életünkkel is.

Ez a kis könyvecske nemcsak a szenvedés tűzében akar vigasztaló barátod lenni, hanem tanácssal szolgál a nehéz utak megjárása után is. Szívleld meg, amit mondok: A tapasztalt mennyei segedelem hálaadó életre kötelez. Isten az ő atyai szívére akart vonni, hozzád hajló kegyelme által, hogy életedet neki szenteljed.

Készen vagy-e erre? Vannak, kik legjobb esetben egy hálafohással elintézettnek tekintik a dolgot.

Isten többet kíván: „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem!”

Add át életedet Jézusnak! Ő legyen minden a te életedben is! Az Ő akarata, az Ő Szent Lelkének vezetése találjon engedelmes szívre ben-

ned. Így éri el célját nálad az átélt szenvedés, ha mindörökre odahelyezed életedet az Űr oltárára, egészen égő áldozat gyanánt.

Szent és igaz Isten, kit tiszta mennyei lények imádnak s megszentelt ajakkal, megszűnés nélkül dicsőítik háromszor szent nevedet! Mit adhatok Neked én, a bűnös ember hálaáldozat gyanánt? Ha angyalok nyelvén zengeném is szent neved dicséretét, azt sem vehetnéd kedvesen, ha magamat, úgy, amint vagyok, egészen Neked nem szentelem. Adj kegyelmet, könnyörgöm, jó Atyám, hogy ne csak szóval, de valósággal oda tudjam szentelni magamat Tenéked hálaáldozatul. Adj nekem világosságot, hogy megismerjem szent akarodat és add az engedelmesség Lelkét, hogy napról-napra, minden dolgaimban szófogadó, engedelmes gyermekednek bizonyulhassak, aki egész életét igaz

hálaadással Te néked szenteli. Legyen Neked kedves az én erőtelen imádságom és Szent Lelked legyen az én segítségem mindörökké, a Jézus Krisztusért, Ámen.

TARTALOM:

1. Az Úr az én vigasztalóm	3
2. Uram, akit szeretsz beteg	6
3. Az égi Orvos	8
4. Akarsz-e meggyógyulni?	10
5. Fájdalmak között	12
6. Álmatlan éjszakák	14
7. Elhagyott engem az Úr	16
8. A holnap réme	20
9. Van-e haszna az imádságnak?	22
10. Meg nem hallgatott imádságok	25
11. Miért?	27
12. Az én óráim	30
13. A kegyes ember szenvedései	32
14. Kényszer gondolatok	34
15. Bűneim	36
16. Szoros kapu — keskeny út	39
17. Fogjad kezem	42
18. Az Isten szerint való bánat	44
19. Az olvasztó kemencében	47
20. Isten célja szenvedéseinkkel	49
21. Nagy feladat előtt	52
22. Gondok súlya alatt	54
23. Mikor a földiek elfogynak	57
24. Az örvény szélén	61
25. A halál árnyékának völgyében	65
26. Az égi otthon	67
27. Gyászban	70
28. Temetőben	74
29. Mások könnyei	77
30. Hogyan lehet Istené a dicsőség?	80

NYÁRY PÁL

Szívemet Hozzád emelem

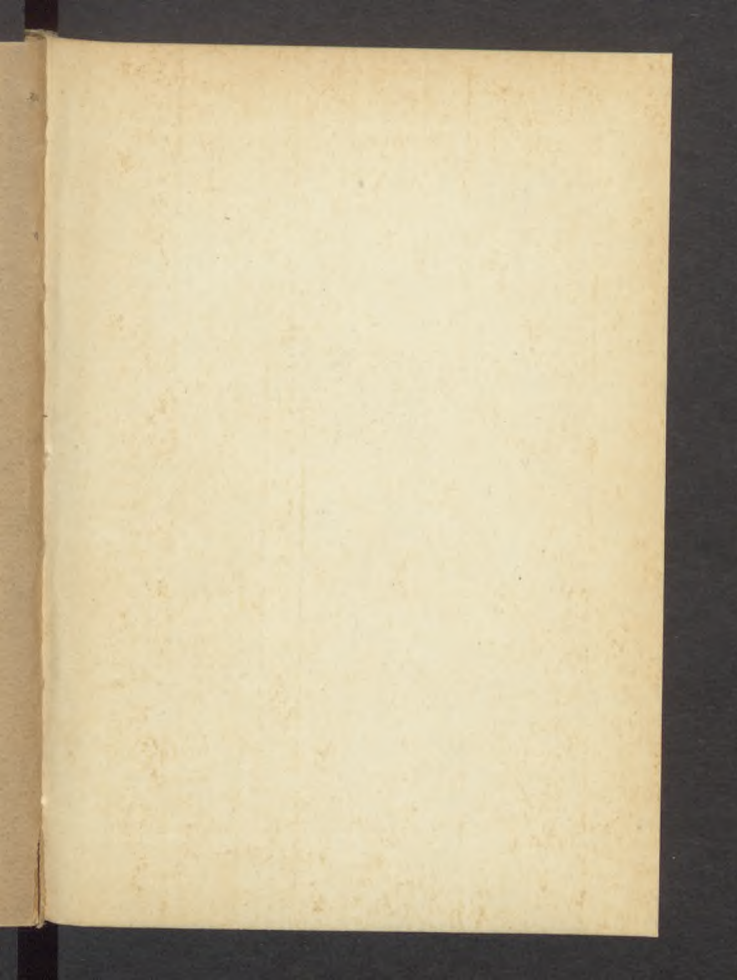
C. IMAKÖNYVE

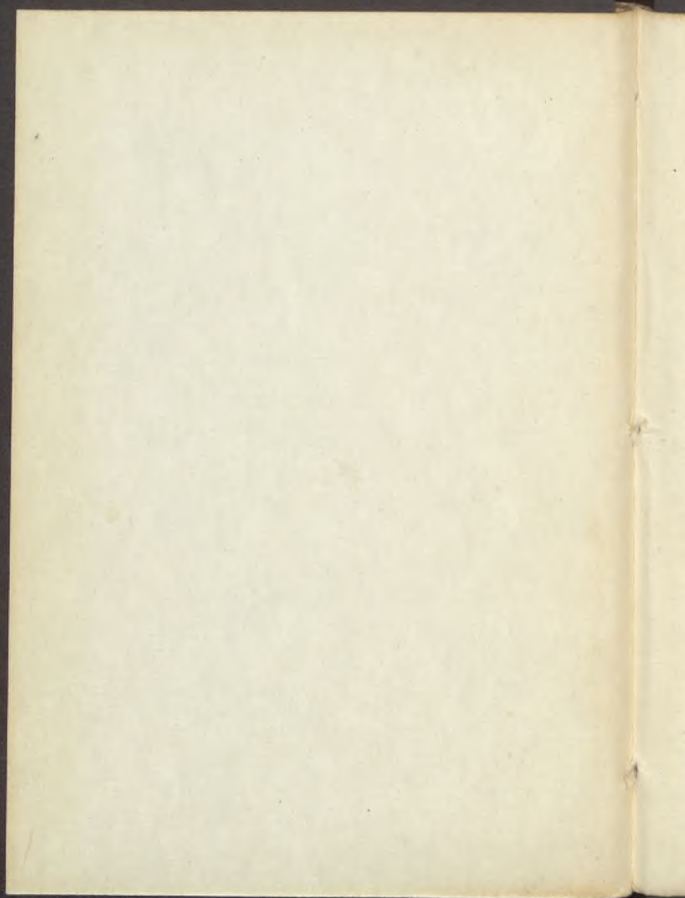
jó útravaló felserdülteknek, konfirmandusoknak, házasságra lépőknek, hadbavonultaknak; vigasztaló betegeknek, szomorkodóknak, gyászolóknak. Szerezze meg mindenekelőtt a saját lelki épülésére.

Ára fűzve 2.50 P
Egészvászonkötésben . 4.— P

Megrendelhető:

Református Traktátus Vállalat
Budapest, VIII.,
Kisfaludy-utca 28/a. III. 2.

1972 DEC 29

